

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ "ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΜΠΑΟΥΛΑ,"

'Η μυστηριώδης εξαφάνιση του Μπαγιέ το 1683. Το σιδερένιο μαπούλο του Ζιρού. Μιά ζοφερή υπόθεση. Το τραγικό σπίτι της κ. Ντύ Βινύ. Πώς ανέκαυθησαν δυο σκελετοί επιμελώς... άλατιζόμενοι: 'Ο άποκεφαλίσμας του δολοφόνου. Το μακάβριο μαπούλο του δηλητηριαστού Ντερού. 'Ο ξαφνικός θάνατος της κ. Λαμρέ. Μιά άλλη δηλητηρίασις σ' ένα ξένοδοχείο των Βερκαλλιών, κλπ. κλπ.

διάπραξις μιᾶς δολοφονίας γιά τούς ἐγκληματίας δέν εἶνε σχεδόν τίποτα. Μά ὁκτώ φορὲς στὶς δέκα, ὁ δολοφόνος θεωρεῖ φρόνιμὸν νὰ ξεφορτωθῇ τὸ πτώμα τοῦ θύματος του. Κι' ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴ γονιμότητα τῆς φαντασίας του, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν πορνεία του, ὁ δολοφόνος κάνει μιά ἐπιλόγη ἀνάμεσα σὲ πολλὰ λύσεις γιά τὴν εξαφάνισις τοῦ πτώματος. 'Η χειρότερη ἀπὸ τὶς λύσεις αὐτὲς εἶνε, δίχως ἄλλο, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ πτώματος σ' ἕνα σταθμὸ, μέσα σ' ἕνα μαπούλο!...

Οἱ καλύτεροί ἀστυνομικοὶ τοῦ παλῆου καιροῦ καὶ τῆς ἐποχῆς μας, βεβαιώνουν διὰ τὴν χρησιμοποίησιν, γιά τὴν τοποθέτησιν τοῦ πτώματος, ἐνὸς μαπούλου, εἶνε ἡ πιὸ ἀνόνητη μέθοδος, γιὰ τὸ δολοφόνος προδίδεται πάντα ἀπὸ κάποια λεπτομέρεια, ἀπὸ κάποιο λάθος ποῦ ἔκανε στὸ «κακετάρισμα» ἢ στὴν ἀποστολὴ τοῦ μαπούλου στοῦ σταθμοῦ. Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἐγκληματίαι ἀναγορεύουν διὰ αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς εξαφανίσεως τοῦ θύματος τὸν, δέν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κέρδιμα χρόνου γιά νὰ ξεσφαλίσουν τὴ φυγὴ τους. «'Ας στείλωμε ὅσο μποροῦμε πιὸ μακριὰ τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρός μου. 'Ελεῖται, βλέπουμε...», ἔλεγε ἡ δολοφόνος Μπεσσαραμπό.

'Η ἱστορίαις τώρα τῶν ματωμένων αὐτῶν μαπούλων εἶνε ἀτέλειωτες. Θὰ μιλήσουμε συνεπὲς μόνον γιὰ τὶς δυὸ πρώτες ποῦ ἀναφέρονται στὰ ἐγκληματολογικὰ ἀρχεῖα. Τὸ πρῶτο ματωμένο μαπούλο τὸ συναγάρη το 1638. 'Η ἱστορία του δὲ εἶνε περίεργη κι' ἔχει τὸν συναρπαστικὸν τίτλον: «Τὸ μυστήριον τῆς Ντιζόν».

Στὶς 6 Σεπτεμβρίου τοῦ 1638, λοιπόν, ὁ 'Ανρὺ Μπαγιέ, ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Ντιζόν, εἶπε σὲ διαφόρους φίλους του καὶ γνωστούς του, ὡς θὰ πῆγαῖνε στὸν ἐξαδελφὸν του, τὸν Ζάν Ζιρού, πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τῆς Βουργουνδίας γιά νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, γιὰτὶ, σ' ἀλήθεια, ὁ Ζάν Ζιρού θὰ ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα ἕνα ταξίδι ὡς τὴ Ρέν.

Στὶς ὀκτὼ ἡ ὡρὰ τοῦ βράδου, πολλοὶ μάρτυρες εἶδαν τὸν Μπαγιέ νὰ μπαίνει στὸ μεγάλο τοῦ Ζιρού, μαζὶ μὲ τὸν λακὲ του. Μὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα εξαφανίσθηκε τελειῶς κάθε ἴχνη τῶν δυῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ πρόεδρος Ζιρού, ξεκίνησε γιά τὸ ταξίδι του μὲ δεκατέσσερες ὑπηρετὰς καὶ πράγμα παράξενο, συνοδεύεται κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα τοῦ Μπαγιέ.

'Η εξαφάνισις τώρα ἐνὸς ἀνωτέρου ὑπάλληλου σὰν τὸν Μπαγιέ δέν μποροῦσε παρὰ νὰ ἀναστατήσῃ τὴν ἡσυχία πόλε τῆς Ντιζόν. Σὲ

λίγο μάλιστα ἀρχίσει νὰ ψιθυρίζεται διὰ τὸ δολοφόνος τοῦ Μπαγιέ ἦταν ὁ Ζιρού. Κι' ἔλεγαν ἀκόμη διὰ, ἀφοῦ πρῶτα ὁ Ζιρού δηλητηρίασε τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ τὸ 1627, δέν δίτασε κατόπιν νὰ δολοφονήσῃ καὶ τὸν Μπαγιέ γιά νὰ παντρευθῇ τὴ γυναῖκα του. Κανεὶς ὅμως δέν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ τὴν παραμικρὴ ἀπόδειξι.

Ὡστόσο, μόλις γόρῃσε ἀπ' τὸ ταξίδι του ὁ Ζιρού, ἀρχίσει μιά ἔρευνα περὶ ἐντατικὴ γιά τὴν ἔξιχνύσασι τῆς μυστηριώδους εξαφανίσεως τοῦ Μπαγιέ. 'Η χή-

ρα του μπροστὸ στὸν ἀνακριτὴ ὁμολόγησε πὸς εἶχε φίλον τὸν Ζιρού, μὰ ὠρκεῖτο νὰ πῶς ποτὲ δέν τῆς εἶχε πῆ πὸς ἤθελε νὰ τὴν πᾶρη γυναῖκα του. "Ὅσο γιά τούς ἄλλους μάρτυρες ἔκλειναν τὸ στόμα τους, γιὰτὶ ὁ Ζιρού τρομοκρατοῦσε ὅλον τὸν κόσμον.

'Ἐνα βράδυ ὅμως, ὁ δικαστικὸς σύμβουλος Ζακὸ, συνάντησε στὸ σπίτι ἐνὸς φίλου του τὴν ὑπηρετρία τοῦ Ζιρού ποῦ τὴν ἔλεγαν 'Ελεωνόρα Κορντιέ. 'Η ὑπηρετρία λοιπὸν ἔδωσε τόσο ἀόριστες ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις τοῦ δικαστικοῦ συμβούλου, ὥστε ἐκείνους τὴν ἄλλη μέρα, γιά νὰ τὴν ἀπομονώσῃ, τὴν ἔρριξε στὴ φυλακὴ κ.' ἔτσι ἡ Κορντιέ ἔπαυε νὰ ὑφίσταται τὴν τρομοκρατία τοῦ κυρίου τῆς. 'Επειδὴ ὅμως καὶ τότε ἀκόμη δέν ἤθελε νὰ πῆ τίποτε τὴν ἐστεῖλαν σὲ βασιανιστήρια. 'Η Κορντιέ λοιπὸν, γιά νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς σκληρότητες τοῦ δημίου ἀπέκλιψε διὰ τὸ Ζιρού εἶχε στείλει τὸ μαπούλο αὐτὸ μὴρῆς ἀσχημα καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ζιρού. 'Εκείνους τότε, ἀνήσυχος, ἔστειλε τὴν ὑπηρετρία του Κορντιέ νὰ τὸ φέρῃ πίσω. Κι' ἔτσι, μόλις γόρῃσε τὸ μαπούλο, ἔγινε ἄφαντον. 'Ἄλλοι ὅμως ὑπηρετὰς, κατέθεσαν στὸν ἀνακριτὴ διὰ τὸ πάταρος τοῦ Ζιρού εἶχε μεταφέρει αὐτὸ τὸ μαπούλο στὸ σπίτι τῆς νοῦας τοῦ γιου του, τῆς κ. Ντύ Βινύ.

Στὶς 8 Ἀπριλίου 1641, ὄστερα δηλαδὴ ἀπὸ τρία χρόνια, μερικοὶ ἀστυνομικοὶ, ἔκαναν μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι τῆς κ. Ντύ Βινύ καὶ ἀνακάλυψαν τὸ περίφημον μαπούλο μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη. Τὸ ἔσωτερικὸν λοιπὸν τοῦ σιδερένιου μαπούλου ἦταν καταματωμένον. 'Ἐπίσης περιεχε τὸ ξίφος καὶ τὸ κατέλλο τοῦ Μπαγιέ, ποῦ φόραγε τὸ βράδυ τῆς εξαφανίσεώς του. Στὸ βάθος, κατόπιν, ἐνὸς σκοτεινοῦ πάλι διαδρόμου, δυὸ σακκιά γεμάτα κόκκαλα, «ἀλατισμένα προσεχτικὰ» καθὼς καὶ διάφορα ὀσθῆα. 'Ἐπίσης κι' ἕνα ζευγάρι μπότες. Οἱ γιαιτοὶ τότε, τούς ὁποίους ὄρισε ὁ ἀνακριτὴς, κατόρθωσαν μὲ τὰ κόκκαλα αὐτὰ νὰ σχηματίσουν δυὸ πλήρεις σκελετοὺς: τούς σκελετοὺς τοῦ Μπαγιέ καὶ τοῦ λακὲ του.

Ἐἶχαν βρεθῆ λοιπὸν οἱ ἀποδείξεις τοῦ διπλοῦ ἐγκλήματος. Καὶ τότε, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίας του, ὁ Ζιρού καταδικάσθηκε σὲ θάνατον στὶς 8 Μαΐου τοῦ 1643 καὶ ἀποκεφαλίσθηκε τὴν ἄλλη μέρα μ' ἕναν πέλεκυν ἀπὸ τὸ δῆμο, στὴν πλατεία Μπριμόν τῆς Ντιζόν.

—'Α! Ἐκμυστηρεύθηκε ὁ Ζιρὰ στους ἀββάδες ποῦ τὸν παράσταξαν στὶς τελευταῖαις του στιγμῆς, ἐκεῖνο τὸ καταραμένον μαπούλο μὲ πρόδωσε!..

Αὐτὴ ἡ «ἀτυχη» περιπέτεια τοῦ Ζιρού, ἀπεθάρρυνε τούς μιμητὰς του μέχρι τοῦ 1777. Μὰ τὸν χρόνον αὐτὸν ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε πάλιν ἀπὸ μιὰ παρομοία συνταρακτικὴ ὑπόθεσις.

Κάποιος Ἀντωνάν-Φρανσουά Ντερού, ἔμπορος χρωστικῶν, χρωστικῶν ἐνα με-

γάλο ποσὸν σὲ μιὰ κυρία Λαμρέ, στὴ Βιλλνέβ, καὶ μιὰ μέρα τὴν κάλεσε νὰ περᾶσῃ λίγον καιρὸ στὸ σπίτι του, στὸ Παρισι. "Ὅταν λοιπὸν ἡ Λαμρέ ἔφθασε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι του, ὁ Ντερού, ἔχοντας συνοδό τὴ γυναῖκα του, ἔρριξε ἀρρεστικὸν στὴ σοῦπα τῆς καὶ τὴ δηλητηρίασε. 'Η Λαμρέ θάθανε ἔτσι στὶς 31 Ἰανουαρίου τοῦ 1777. Ἐπρεπε ὅμως νὰ εξαφανισθῇ τὸ πτώμα τῆς. 'Ο Ντερού εἶχε ἀγοράσῃ, ἕνα μῆνα πιὸ μπροστὰ, ἕνα μεγάλο μαπούλο, ἀπὸ γερὸ ξύλο. 'Ο δηλητηριαστὴς λοιπὸν ἀνοίξε αὐτὸ τὸ μαπούλο κοντὰ

'Ο δηλητηριαστὴς Ντερού τοποθετεῖ τὸ πτώμα τῆς Λαμρέ στὸ μαπούλο!...

στό κρεβάτι του θύματός του και ύστερα έφριξε μέσα τὸ πτώμα. Κατόπιν γέμισε τὰ κενὰ τοῦ μπαούλου μὲ σανό, ἔκλεισε τὸ σκέπασμα, ἔφριξε τὰ λουριά καὶ κατόπιν πήγε κι' ἔφερε τὸν βασιτάζο Ζουππὲν γιὰ νὰ τὸ κουβαλήσῃ στοῦ ἀτελιέ ἐνὸς γλύπτου φίλου του. 'Απὸ κεῖ, ὅστερ' ἀπὸ τέσσερες μέρες, ὁ Ντερὺ μὲτέφερε τὸ μπαούλο σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Μορτελλερί, πού τὸ νοίκιασε εἰδικῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ὁ Ντερὺ, ἔπειτα, πέρασε πολλές νύχτες σκάβοντας ἕνα μεγάλο λάκκο μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, γιὰ νὰ χώσει ἐκεῖ πέρα τὸ τραγικὸ μπαούλο. Μὰ ὅταν τελείωσε τὸ λάκκο, ἄλλαξε γνώμη καὶ ἀφοῦ ἔφαγε μόνο τὸ πτώμα, πήρε πάλι τὸ μπαούλο σὲ σπίτι του, γιὰ νὰ βάζῃ ἐκεῖ μέσα τὰ...σερβίτσια τοῦ τραπέζιού του!

Μὰ ὁ γυιὸς τῆς Λαμότ, ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μητέρας του, πήγε σὸ Παρίσι γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ντερὺ. 'Εκείνος τότε τοῦ εἶπε πὼς ἡ μητέρα του τὸν περίμενε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὶς Βερσαλλίες καὶ τὸν παρέσυρε ὡς ἐκεῖ πέρα, ὅπου ὁ νεαρὸς Λαμότ πέθανε τὸ ἴδιο βράδι, ἀφοῦ πρῶτα ἔφαγε κι' αὐτὸς μιά «πικρὴ σούπα».

Ὁ Ντερὺ τώρα θέλησε νὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσία τῶν Λαμότ, μὰ βιάσθηκε πάρα πολὺ κι' αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴ γιὰ τὸν θεωρήσουν ὡς ὑποκίτο. 'Εκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ, ὁ ἀστυνόμος Ντε Χου ἔμαθε ἀπὸ τὸ βασιτάζο Ζουππὲν τὴ μεταφορὰ τῶν μπαούλων στοῦ ἀτελιέ τοῦ γλύπτου κι' ἀπὸ ἐκεῖ στοῦ ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Μορτελλερί. 'Αμέσως λοιπὸν ἔκανε ἔρευνα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο καὶ βρήκε τὸ πτώμα τῆς κ. Λαμότ. Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Ντερὺ, ὁ ὁποῖος τὰ ἔχασε κυριολεκτικὰ κι' ὁμολόγησε τὸ διπλὸ ἔγκλημά του. Αὐτὸς εἶχε δηλητηριάσει καὶ τὸν νεαρὸ Λαμότ, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού δηλητηρίασε καὶ τὴ μητέρα του.

Στὶς 6 Μαΐου τοῦ 1777 λοιπὸν, ὁ 'Αντουάν—Φρανσουά Ντερὺ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Ὁ δῆμος τοῦ ἔσπασε τὰ κόκκαλα στὴν πλατεία τῆς Ρέζης καὶ κατόπιν τὸν ἔθαψε ἀπάνω στὴν πυρὰ.

Αὐτὲς εἶναι ἡ δυὸ πρῶτες ὑποθέσεις ματωμένων μπαούλων, πρὶν ἀπὸ τὸ 1840, ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀρχισε νὰ λειτουργῇ ὁ σιδηρόδρομος. 'Απὸ τότε, αὐτὲς αἱ ὑποθέσεις ἔχουν τόσο κοινές, πού δὲν συγκινοῦν πλέον τὸν κόσμον, περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα ἐγκλήματα.

EMMANOUEL KAP

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΙΑ**ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ**

Τὸ πιὸ ἠλικιωμένο... δέντρο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Κονεκτικούτῃ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ εἶνε μιά... μελιὰ 290 χρόνων!

Τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς μελιᾶς αὐτῆς εἶνε ὅτι ἔχει μόνο 8 μεγάλα κλαδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πέντε κάνουν μελιὰ μόνον τὸν ἕνα χρόνον, καὶ τὸν ἄλλον, τὰ ἄλλα τρία!

Ὁ κορμὸς τῆς... Μαθουσαλείας αὐτῆς μελιᾶς, ἔχει περιφέρεια 5 1/2 μέτρων, τὸ δὲ ὕψος τῆς φθάνει τὰ 25 μέτρα!...

Στὸ Παρίσι ἀγοράστηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἕνα πεντάλεπτο γραμματόσημο τῆς Νέας Γουίνεας, ἀντὶ τοῦ κολοσσίου ποσοῦ τῶν 500 χιλιάδων φράγκων (3.500.000 δραχμῶν)!

Τὸ γραμματόσημο αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον πού ὑπῆρχε στὸν κόσμον, καὶ πού ἔλειπε ἀπὸ τὴν περίφημη συλλογὴ τοῦ βασιπλοῦτου 'Αμερικανοῦ Χάινς Λέιπτονς, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ ἀγόρασε.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ**ΤΟ ΓΛΥΚΙΣΜΑ ΣΑΣ**

Βουτήγματα τσαγιού.—20) γραμμάρια ἀλεύρι, 100 γρ. βούτυρο φρέσκο, 5 κουταλιές τοῦ γλυκοῦ λευκοῦ κρασί, μιά πρέζα ἀλάτι, 1)2 λεμόνι φλούδα, κομμένο πολὺ ψηλά, 200 γρ. ψιλὴ ζάχαρη ἀχνή.

'Απλώνετε σὲ μιά σανίδα τὸ ἀλεύρι, κάνετε ἕνα λάκκο καὶ ριχνετε τὴ ζάχαρη, τὸ ἀλάτι, τὸ βούτυρο καὶ τὸ λεμόνι. Δουλεύετε καλὰ προσθέτοντας τὸ κρασί, κι' ὅταν γίνῃ μιά ζύμη, πού νὰ μὴ κολλᾷ στὰ χέρια, τὴν ἀφήνετε ἕνα τέταρτο. 'Υστερα τὴν ἀπλώνετε μὲ τὸ πλαστικὸν καὶ κόβετε μικρὰ τετράγωνα, τρίγωνα καὶ ογρογγυλά. Τὰ τοποθετεῖτε σὲ λαμαρίνα καὶ τὰ στέλνετε στὸν φούρνου γιὰ ἕνα τέταρτο.

Τὰ προσφέρετε ἀφοῦ κρῶσουν καλά.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία καὶ 8 δραχμᾶς ἀποκτᾶτε τὰ ἔξῃς ἀριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοῦ

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

„ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στὴν «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΙΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

'Επίσης μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμᾶς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν «ΠΑΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὁνορέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ 'Ιουλίου Βέρν.

'Επίσης ἀρχίσει ἡ διανομὴ τοῦ νέου αἰσθηματικοῦ ἀριστοῦργήματος τῆς ΝΤΕΛΛΥ

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἔργον

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός) κλπ. κλπ.

Οἱ ἐν τῷ 'Ἐξωτερικῷ ἀναγνώστα τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμᾶς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μὲς μίᾳ τοιαύτῃ ἐπιβάρυνσι. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ 'Ἐξωτερικοῦ ἔπου ὑπάρχουν 'Υπαρχατορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου 'Αθηνῶν, οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοῦς κ. κ. ὑπαρχατορες.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ**

(Τοῦ Σεπτεμβρίου)

14 Σεπτεμβρίου 1851.—Θάνατος τοῦ περιφήμου 'Αγγλου μυθιστοριογράφου Φένιμος Κούπερ, τοῦ συγγραφέως τοῦ «Τελευταίου τῶν Μοϊκανῶν».

15 Σεπτεμβρίου 1665.—Πρώτη παράστασις τῆς κωμωδίας τοῦ Μολλιέρου «'Ερως 'Ιατρός».

17 Σεπτεμβρίου 1863.—Θάνατος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ 'Αλφρέδου ντε Βινύ.

17 Σεπτεμβρίου 1820.—Γέννησις τοῦ περιφήμου δραματικοῦ συγγραφέως τοῦ περασμένου αἰῶνος Αἰμιλίου Ὠζιέ.